

СТ А Н О В И Щ Е

на Комисията за регулиране на съобщенията

Относно: Конституционни дела № 2 от 2009 г. и № 3 от 2009 г. за установяване на противоконституционност на разпоредби на Закона за електронните съобщения и Закона за радиото и телевизията

В Комисията за регулиране на съобщенията (КРС) са постъпили за становище искания от група народни представители за обявяване на противоконституционността на разпоредби от Закона за електронните съобщения (чл. 47а, чл. 48, ал. 3, ал. 4 и ал. 5), Закона за изменение и допълнение на Закона за електронните съобщения (§ 77) и Закона за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията (§ 23 относно разпоредбата на чл. 116и от Закона за радиото и телевизията).

Със свое Определение от 16 април 2009 г. Конституционният съд (КС) присъединява Конституционно дело № 2/2009, по което е постъпило искане от 1 април 2009 г. към Конституционно дело № 3/2009 г. по искане от 2 април 2009 г. Със същото определение КС е допуснал за разглеждане по същество исканията на народните представители от XL –то Народно събрание и е конституирал като заинтересована страна по делото КРС. На КРС е предоставена възможност да изрази становище по исканията на народните представители в 20-дневен срок.

Във връзка с гореизложеното моля да имате предвид становището на КРС, прието на заседание, както следва:

През м. май 2007 г. Народното събрание прие Закон за електронните съобщения (ЗЕС), които отмени действащия до момента Закон за далекосъобщенията. Разпоредбите на ЗЕС въвеждат Регулаторна рамка 2002 на Европейския съюз, като макар ЗЕС да е логическото продължение на отменения Закон за далекосъобщенията в него се използват различна терминология и нови правни решения, обусловени от развитието на технологиите, конвергенцията между услугите – далекосъобщителни, медийни и информационни. В приетия преди две години ЗЕС, § 4, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби е предвидено задължение, Законът за радиото и телевизията да бъде приведен в съответствие със ЗЕС, в шестмесечен срок от обнародване на ЗЕС. Промяната в законодателството за електронните съобщения наложи промяна и в Закона за радиото и телевизията поради наличието на логическа връзка между тях.

Действащият към 2007 г. Закон за радиото и телевизията (ЗРТ) е приет през 1998 г. В него са направени редица изменения и допълнения, като през 2001 г. изчерпателно законодателят регламентира процедурата, предхождаща осъществяването на наземното аналогово радиоразпръскване. Посочената процедура (обвързано лицензиране) определя водещата роля на Съвета за електронни медии по отношение на издаване на

индивидуални лицензии на радио и телевизионни оператори при аналоговото наземно радио разпръскване. Законът за изменение и допълнение на ЗРТ (обн. ДВ, бр. 96 от 2001 г., изм. бр. 112, от 2001 г.), с който се регламентира горепосочената процедура беше обект на изследване от страна на КС (к.д. № 17 от 2001 г.). КС се произнесе с Решение № 1 от 26 март 2002 г., с което отхвърли искането на група народни представители за обявяване на противоконституционност на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за радиото и телевизията.

Измененията в ЗЕС и ЗРТ - двата логически свързани закона, са обусловени от необходимостта от създаване на законова основа на осъществяване на цифрово наземно радиоразпръскване, включително гарантиране на успешен преход от аналогово към цифрово телевизионно радиоразпръскване. Измененията в законодателството са обусловени и от обстоятелството, че съгласно поетите от Република България ангажименти до края на 2012 г. страните-членки следва да прекратят аналоговото разпространение на телевизионни програми. До края на 2012 г. на територията на страната следва да има изградена и функционираща цифрова наземна електронна съобщителна мрежа, покриваща цялата територия на Република България, тъй като аналоговото радиоразпръскване ще бъде преустановено. Осигуряване изграждането на наземни цифрови мрежи чрез издаване на разрешение след конкурс на едно лице, съобразно Първия етап на прехода ще даде възможност за по-бързото и икономически оправдано реализиране на наземното цифрово радиоразпръскване, като по-подборни съображения ще изложим по-долу в настоящото становище.

В искането от 1 април 2009 г., група народни представители считат, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 47а, ал. 2 от ЗЕС с разпоредбите на чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията на Република България (Конституцията).

В искането от 2 април група народни представители считат, че разпоредбата на чл. 47а от ЗЕС в неговата цялост противоречи на чл. 19, ал. 1 и 2 от Конституцията.

Съгласно разпоредбата на чл. 47а от ЗЕС радио- и телевизионен оператор не може да получи разрешение от КРС за ползване на индивидуално определен радиочестотен спектър, за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване. Това ограничение, съгласно ал. 2 на същата разпоредба, се прилага и по отношение на свързани лица с радио- и телевизионните оператори.

Народните представители считат, че посочената разпоредба ограничава конституционно гарантираното право на физическите и юридически лица в страната за свободна стопанска инициатива. Народните представители са на становище, че не са налице еднакви правни условия за стопанска дейност и не е осигурена закрила на инвестициите и стопанската дейност на български и чуждестранни граждани и юридически лица.

Съображенията на народните представители за противоречие с Конституцията са, че не е налице свобода в осъществяването на стопанска дейност, тъй като лице, което е радио- и телевизионен оператор не може да получи разрешение за ползване на радиочестотен спектър за цифрово наземно радиоразпръскване. В искането от 2 април 2009 г. народните представители излагат мотиви, че "радио- и телевизионните оператори са препятствани да упражняват присъщата за тях дейност – разпространение на радио- и телевизионни програми чрез собствени електронни съобщителни мрежи."

Този извод на народните представители не може да бъде споделен поради няколко причини, а именно:

Безспорно радио- и телевизионната дейност е свързана, както със създаването на радио- и телевизионни програми, така и с осигуряването на разпространението на

създадените програми чрез наземно радиоразпръскване (аналогово или цифрово), по кабелен, спътников или по друг технически начин, така, че да се осигури приемане от неограничен брой лица. Същевременно не е необходимо разпространението на програмите, създадени от радио- и телевизионен оператор да се осъществява чрез “собствена” мрежа. Задължение за идентичност между лицето, което създава програма (радио- и телевизионен оператор) и лицето, което осигурява разпространението на програмата (предприятие по смисъла на ЗЕС) е налице единствено по отношение на наземното аналогово радиоразпръскване. Тази идентичност произтича от спецификата на аналоговото радиоразпръскване, при което един предавател, работещ на една честота може да разпространява само една програма. Наистина към момента е налице съвпадение между телевизионните оператори и предприятията по смисъла на ЗЕС, единствено доколкото радиочестотният спектър е предоставен на телевизионните оператори. Същевременно съоръженията, които ползват радиочестотния спектър (предавателите) не са собственост на телевизионните оператори, в преобладаващата си част, а на историческия оператор – “Българска телекомуникационна компания” АД. Случаите, в които разпространението на програмата се осъществява по кабелен, спътников или по друг технически начин не е налице задължение за подобна идентичност – обвързване. В този смисъл не можем да се съгласим, че разпространението на една програма именно от лицето, което я е създадо (собствена програма, чрез собствена мрежа за разпространение) е задължително условие за реализиране на този вид обществени отношения. В още по-малка степен това е относимо към определянето на разпространението на програмата за присъща дейност на един радио- и телевизионен оператор. Следва да бъде отчетена спецификата на наземното цифрово радиоразпръскване, което осигурява чрез един предавател, работещ на една честота на разпространението на повече от една програма (според конкретното технологично решение – до пет или до десет програми).

На първо място не може да не бъде отчетена спецификата на радиочестотния спектър като обект, регламентиран специално в чл. 18, ал. 3 от Конституцията на Република България. Конституцията гарантира, че икономиката в страната се основава на свободна стопанска инициатива, като това право, прокламирано от Конституцията не може да бъде дерогирано, но същевременно следва да се отбележи, че в конкретния случай обект на стопанската инициатива е специален обект – от тези, посочени в разпоредбата на чл. 18 от Конституцията, радиочестотния спектър. Конституционният съд неведнъж е имал случай да се произнесе, като достига до извода, че правата на държавата по отношение на обектите, посочени в чл. 18 от Конституцията (Решението по к. д. № 26 от 1995 г., Решение № 18 от 30.06.1998 г. по к. д. № 17 от 1998 г.) са свързани не с качеството ѝ на титуляр на правото на собственост, а като субект (носител) на суверенна власт. В цитираните конституционни решения ясно е посочено, че право на собственост върху радиочестотен спектър не съществува в полза на никоя държава, като радиочестотния спектър за всяка страна се определя чрез международни споразумения. Радиочестотният спектър, който е предвиден за граждански нужди се предоставя от държавата на физически и юридически лица, като правилата, по които се разпределя радиочестотния спектър се определят от държавата защото тя разполага със суверенни права върху него.

На второ място Конституцията определя, че правото на свободна стопанска инициатива не е абсолютно, като държавата може да въвежда принципи на регулиране и контрол чрез законова уредба с оглед злоупотреба с монополизма и нелоялната конкуренция, както и защита на интересите на потребителите.

По отношение на злоупотребата с монополизма – възможността да се предоставя радиочестотен спектър на телевизионен оператор е предпоставка за създаване на

монополизъм от операторите, които биха предпочели да осигурят разпространение само на програми, създадени за разпространение от тях или от лица, свързани с тях. Това е естествен процес, предвид обстоятелството, че стопанската дейност на телевизионните оператори се определя като осигуряване на финансиране чрез рекламна дейност в рамките на създаваните от тях програми. В този смисъл стопанската дейност на телевизионните оператори без съмнение би била по-печеливша, колкото са повече възможностите им за реализиране на рекламна дейност. При аналоговото радиоразпръскване подобна хипотеза е неприложима, предвид възможността за разпространение само на една програма.

По отношение на нелоялната конкуренция е налице възможност за злоупотреба с господстващо положение като се създават условия за неравнопоставено третиране на програми, създадени за разпространение от телевизионния оператор и такива, създадени за разпространение от други програмни оператори. Без съмнение търговският интерес на телевизионния оператор е да разпространява чрез “собствена” мрежа повече “свои” програми, такива, които са създадени за разпространение от него или от свързани с него лица. Следва да бъде подчертано, че фактичката обстановка на рекламния пазар концентрира приходите от реклама предимно в телевизионни оператори, които разпространяват програмите си ефирно, чрез предоставен им за ползване радиочестотен спектър за наземно аналогово радиоразпръскване. Подобна концентрация в още по-голяма степен би се постигнала, в случай, че на телевизионния оператор се позволи да притежава средства за разпространение (мрежата, чрез която се разпространяват програми, ползващи радиочестотен спектър за наземно цифрово радиоразпръскване), които позволяват разпространение на повече от една програма. В искането на народните представители е посочено, че законодателят е предвидил мерки за създаване на бариери по отношение на възможността за толериране на собствени телевизионни програми за сметка на програми на други телевизионни оператори. В случая следва да се отчете обстоятелството, че посочените бариери са по-скоро правомощия на Съвета за електронни медии за определяне на пакет от програми, с оглед разнообразието им като съдържание, но не могат да бъдат разглеждани като създаване на стабилна преграда по отношение на възможната нелоялна конкуренция към не собствени програми. Съветът за електронни медии се произнася единствено (определя, съгласува) вид (обществен/търговски) и профил (политематичен/специализиран) на програмите, които могат да се разпространяват, но не и по отношение на лицето, което създава съответната телевизионна програма. В този смисъл възможността за наличие на нелоялна конкуренция – разпространение единствено на собствени програми не се ограничава.

Приетото от Народното събрание ограничение радио и телевизионен оператор да не може да бъде предприятие по смисъла на Закона за електронните съобщения е с оглед защита на интересите на потребителите. Независимостта на предприятието от дейността по създаване на телевизионна програма от една страна предотвратява възможността от “вертикална концентрация, в ущърб на конкуренцията”, както е посочено в искането на народните представители. Подобна концентрация би могла да постави в опасност плурализма на мненията, които са гарантирани от Конституцията в разпоредбата на чл. 39.

От друга страна предприятието, което е независимо от телевизионния оператор би отчитало предимно зрителския интерес, при осигуряване на пакета от програми, защото гледаемостта на разпространяваните от него програмите гарантира търговския интерес на предприятието. Общественият интерес е гарантиран като за Съвета за електронни медии са гарантирани правомощия за определяне/съгласуване на основни

параметри на пакета от програми като вид и профил на програмите, които ще се разпространяват.

Всички гореизложени мотиви са приложими и по отношение на свързаните с телевизионните оператори лица и с оглед дефинирането им като такива по смисъла на Търговския закон. Не може да се сподели изложеното в искането на народните представители от 2 април 2009 г., че “свързаността на лице, кандидатстващо за разрешение за цифрово радиоразпръскване в България с предприятие, което е радио и телевизионен оператор в чужда държава по никакъв начин не би могло да засегне конкуренцията между националните радио и телевизионни оператори, създаващи собствени програми за разпространение на България.” Несъгласието с посоченото твърдение на народните представители се обосновава от характеристиката на продукта “програма”, който се изработва/създава с цел неговото разпространение. Предвид развитието на технологиите която и да е програма може да се разпространява чрез различни способи – ефир, кабел, сателит, интернет протокол - на територията на цялото земно кълбо. В този смисъл липсата на ограничение по отношение на чуждестранните телевизионни оператори би поставило при различни условия за стопанска дейност телевизионните оператори, които създават програми за разпространение на територията на Република България.

В искането от 1 април 2009 г., група народни представители считат, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 48, ал. 5 от ЗЕС с разпоредбите на чл. 19, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Конституцията.

В искането от 2 април група народни представители считат, че разпоредбата на чл. 48, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 от ЗЕС противоречи на чл. 19, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Конституцията.

Посочените текстове съдържат ограничение предприятие или свързани с него лица по смисъла на Търговския закон, на което е издадено разрешение за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване да не могат да бъдат радио- или телевизионни оператори и да нямат право да създават програми.

В допълнение се предвижда ограничение това предприятие или свързано с него лице по смисъла на Търговския закон, да няма право да изгражда електронна съобщителна мрежа за пренос на радио- и телевизионни програми.

По отношение на първото ограничение, че предприятието и свързани с него лица не може да бъде едновременно и телевизионен оператор моля да имате предвид, че разпоредбата е огледална на ограничението по чл. 47а от ЗЕС като становището на КРС, изложено по-горе е приложимо и по отношение на разпоредбата на чл. 48, ал. 3.

По отношение на ограничението за едновременно извършване на дейност по наземно цифрово телевизионно разпръскване и осъществяване на пренос на телевизионни програми законодателят е възприел подобен подход предвид обстоятелството, че освен за телевизионните оператори, следва да бъдат наложени ограничения и за самото предприятие, което има право да осигури средата (цифровата мрежа) за разпространение на телевизионните оператори. В случай, че законодателно бъде позволено предприятието, което разпространява програмите да използва собствена мрежа за пренос, то би могло да концентрира значителни средства за въздействие върху операторите, създаващи програми, в ущърб на конституционно закрепените права на гражданите за плурализъм на мненията. Същевременно в искането си от 1 април 2009 г. народните представители отчитат, че радиоразпръскването като достъп на потребителите до ефирна телевизия се осъществява на практика чрез две отделни мрежи – за радиоразпръскване и за пренос (опорна мрежа). Тези две мрежи ползват различен по предназначение радиочестотен

спектър, определен и като обхват, и по предназначение в международни споразумения. Радиочестотният спектър за радиоразпръскване е определен за Република България с План Женева 2006 и е предназначен за цифрово наземно радиоразпръскване. Същият радиочестотен спектър е ограничен по "количество" като може да бъде използван за 10 национални мрежи и 34 регионални мрежи. По отношение на другия тип мрежа – за пренос моля да бъде отчетено, че освен чрез ползване на радиочестотен спектър, подобна мрежа може да бъде изградена и чрез кабелна мрежа, както и при ползване на определена за България позиция на геостационарната орбита. Следователно не отговаря на реалността твърдението на народните представители в искането от 1 април, че "операторите на мултиплекс" са обвързани "да наемат за преноса до точката на разпръскване вече изградена мрежа от друго лице и за съжаление наименованието на това друго лице вече е известно." Без съмнение предприятието, което изгражда цифрова мрежа за радиоразпръскване следва да наеме мрежа за пренос. В никакъв случай не може да се сподели твърдението, че този пренос може да бъде нает само от едно лице – "Българска телекомуникационна компания" АД (БТК) и по конкретно нейното обособено звено Национално управление Радио и телевизионни съобщения (НУРТС). На първо място терминът "монополизъм" е некоректно използван от народните представители. Установеният със закон монопол в полза на БТК беше преустановен от 1 януари 2003 г. След тази дата и към момента са изградени мрежи за пренос от различни предприятия, които ползват същите за собствени нужди (за пренос на собствени сигнали) или за предоставяне под наем на преносна среда на други предприятия като "Булгартел" ЕАД, "Вестител БГ" АД, "Мобилтел" ЕАД, "Космо България Мобайл" ЕАД, "Евроком Кабел Мениджмънт България" ЕООД, "Нетера" ЕООД, "Булсатком" АД, "Транстелеком" ЕАД, "Теленор България" ЕООД и др. Посочените предприятия могат да предоставят услугата пренос чрез различни технически способности – радиорелейни линии, ползващи спектър, кабел и сателит и се явяват алтернатива на мрежата на БТК. Мрежите за пренос на посочените предприятия са значително по-модерни от тази на БТК и са по-гъвкави като ценови и всякакъв друг вид условия. Следва да бъде отчетено обстоятелството, че БТК използва съоръжения, които са до голяма степен остарели, предвид бързото развитие на технологиите, както и поради липсата на интерес към осигуряване на модерна преносна среда, която би могла да спомага развитието на бизнеса на конкурентите на БТК.

Както беше посочено по-горе не е налице монополно положение на БТК по отношение на преносните мрежи, макар че е налице значителен пазарен дял. В този смисъл моля да отчетете, че действащото законодателство не забранява наличието на господстващо положение. Забранена е злоупотребата с господстващо положение във формите, определена в чл. 21 от Закона за защита на конкуренцията и което подлежи на контрол от Комисията за защита на конкуренцията.

Предвид изложеното по-горе считаме, че разпоредбата на чл. 48, ал. 3, ал. 4 и ал. 5 не противоречат на предвиденото в чл. 19 от Конституцията.

В искането от 2 април група народни представители считат, че разпоредбата на § 77 от Закона за изменение и допълнение на ЗЕС, с който се изменя § 5 и се създават нови § 5а, § 5б, § 5в и § 5г в Преходните и заключителни разпоредби на ЗЕС противоречат на чл. 19, ал. 2 и чл. 41, ал. 1 от Конституцията.

С посочените преходни разпоредби от ЗЕС се регламентират отношенията, свързани с прехода и осигуряване изпълнението на ангажиментите на Република България във връзка с преустановяването на аналоговото наземно радиоразпръскване в края на 2012 г. и гарантиране на зрителите на възможност за достъп до наземно цифрово радиоразпръскване (ефирна телевизия). В § 5а от ПЗР на ЗЕС са разписани

сроковете по отношение на цифровите мрежи с национален обхват за Първия и за Втория етап на прехода. С оглед значителното забавяне в първоначално предвидените срокове по отношение на стартиране на процеса по въвеждане на цифровото радиоразпръскване е посочено, че конкурсите на Първия и Втория етап на прехода ще се проведат едновременно. На следващо място е заложено, че за двете мрежи от Първия етап и трите мрежи от Втория етап ще бъдат издадени две разрешения на две различни предприятия, които не могат да бъдат свързани лице по между си; не могат да бъдат радио- и телевизионен оператор или свързани с него лица и не могат да имат мрежа да пренос.

С § 5б от ПЗР на ЗЕС са регламентирани сроковете и условия за издаване на разрешения с регионален обхват за Първия етап на прехода.

Параграф 5г от ПЗР на ЗЕС предвижда задължение на Народното събрание в определен срок да регламентира цифровото разпространение на програмите на Българската национална телевизия и Българското национално радио с отделен закон.

(до приемане на това становище от КРС вероятно Законът за публичното радиоразпръскване ще е приет)

С § 5в от ПЗР на ЗЕС е регламентирано преустановяването на аналоговото разпространение, при необходимост от ограничен ресурс – радиочестотен спектър за наземното цифрово радиоразпръскване. Моля да бъде взето предвид, че радиочестотният спектър, ползван от телевизионните оператори за аналогово наземно телевизионно радиоразпръскване съвпада в значителна степен с радиочестотния спектър, необходим за наземното цифрово радиоразпръскване, който е предвиден за Втория етап от прехода.

Видно от искането на народните представители от 2 април 2009 г. съображенията за противоречие с конституционни текстове са обосновани само по отношение на § 5а (относно обстоятелството, че на Първия етап за двете цифрови мрежи се издава едно разрешение за едно лице) и § 5в (относно “опасността” част от населението на страната да остане без телевизия) от ПЗР на ЗЕС.

Относно § 5а моля да бъде отчетено, че преминаването от аналогово наземно телевизионно радиоразпръскване към цифрово такова е сложен и скъп процес. Всяка една държава самостоятелно решава какъв да бъде механизма за гарантиране на успешното му реализиране. Тази реализация не бива в никакъв случай да засегне по непозволен начин потребителите (зрителите на програмите, които са и граждани, с конституционно гарантирани права за получаване и разпространяване на информация). От друга страна ограниченият ресурс следва да бъде ползван ефективно като интересите на телевизионните оператори, ползвали ресурс за аналогово излъчване не следва да бъдат несправедливо накърнени. Същевременно на лицето, което ще получи правата за изграждане на цифрова мрежа би следвало да се гарантират условия за приемлив бизнес модел, предвид факта, че цифровото разпространение следва да се осигури от него в изключително кратки срокове – за две години да се покрие територията на Република България и значителните инвестиции за изграждането на съоръженията, необходими за разпространение на телевизионните програми. Същевременно моля да бъде отчетено, че за Първия етап на прехода се предвиждат три национални цифрови мрежи. Съгласно посоченото в § 5г от ПЗР на ЗЕС, който към момента се изпълнява като Народното събрание разглежда внесен проект на закон, едната от мрежите от Първия етап ще разпространява единствено програмите, създадени от Българската национална телевизия. Другите две мрежи, съгласно Първия етап от прехода ще бъдат предоставени на едно лице след провеждане на конкурс (§ 5а, ал. 1 от ПЗР на ЗЕС). Считаме, че състезателното начало (конкурс) осигурява възможност за всички лица, желаещи да изградят цифрови мрежи еднакви правни

условия за стопанска дейност. Съображенията разрешението за двете мрежи да е едно са свързани с посоченото по-горе закъснение във времето на стартиране на цифровото радиоразпръскване. Сроковете за изпълнение на целта за покритие на територията на страна с цифров сигнал са кратки. В тези срокове на гражданите на Република България следва да бъде осигурен достъп едновременно до аналогов и цифров сигнал (период за симулкастинг), тъй като преимуществено приемниците, които се ползват към момента следва да бъдат адаптирани към разпространявания цифров сигнал чрез специални приспособления (сет топ бокс). В допълнение за същото предприятие въз основа на § 37 от ПЗР на Закона за радиото и телевизията е налице задължение за разпространение на съществуващите аналогови програми с национално покритие. Едва след осигуряване на това разпространение телевизионните оператори, които разпространяват програмите си аналогово ще освободят радиочестотния спектър, необходим за стартиране на Втория етап на прехода.

Извън гореизложеното следва да бъде подчертано още веднъж, че не би могло да се говори за монополно положение на предприятието от Първия етап на прехода в разпространението на цифрова телевизия. Цифрово разпространение на телевизионни програми се осъществява и към момента на територията на страната по кабел или сателит. За монополно положение не може да става и дума, като се отчете и едновременното стартиране на изграждането на самостоятелната мрежа за цифровото разпространение на програмите на Българската национална телевизия. Не на последно място следва да се отчете, че освен национална мрежа за цифрово наземно радиоразпръскване, § 5б от ПЗР на ЗЕС и План Женева 2006 предвиждат изграждането на 12 регионални мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване, които също са алтернатива на националната мрежа и ще осигуряват правото на гражданите за търсене и получаване на информация. Във връзка с посочените обстоятелства са несъстоятелни твърденията на народните представители в искането от 2 април 2009 г., че се нарушават интересите на потребителите, български зрители и се застрашава националния и обществен интерес в полза на едно лице.

По отношение на § 5в от ПЗР на ЗЕС следва да се има предвид, че наземното радиоразпръскване не е единствения технически способ за разпространение на телевизионни програми. Както беше посочено по-горе такива са кабел, сателит или други технически средства. Следователно преустановяването на аналоговото разпространение няма да спре достъпа на потребителите български зрители до телевизионни програми. Същевременно това не е основният аргумент, че искането на народните представители в тази му част е несъстоятелно. Националните телевизионни програми, които се разпространяват към момента аналогово задължително ще се разпространяват и цифрово от предприятието от Първия етап на прехода. За определен период от време (период на симулкаст) тези програми ще се разпространяват както аналогово (чрез собствените мрежи на телевизионните оператори), така и цифрово чрез мрежата на предприятието от Първия етап на прехода. В момента, когато предприятието от Първия етап на прехода достигне чрез цифровата мрежа съществуващото към момента покритие по население на аналогово разпространяваните телевизионни програми, тогава ще бъде преустановено тяхното аналогово разпространение. По такъв начин конституционно гарантираното право на българските граждани да търсят, получават и разпространяват информация ще бъде осигурено.

Едва тогава радиочестотният спектър, ползван от аналогово разпространяваните телевизии ще се освободи и ще може да стартира предприятието от Втория етап от прехода от аналогово към цифрово наземно телевизионно радиоразпръскване.

В искането от 1 април 2009 г. група народни представители считат, че е налице противоречие на разпоредбата на чл. 116и, ал. 2 от ЗРТ с разпоредбите на чл. 19, ал. 1 и ал. 3 от Конституцията.

Също така, в искането от 2 април група народни представители считат, че разпоредбата на чл. 116и от ЗРТ противоречи на чл. 19, ал. 2 и ал. 3 от Конституцията.

Разпоредбата на чл. 116и от ЗРТ предвижда, че предприятие, на което е издадено разрешение за ползване на радиочестотен спектър, за осъществяване на електронни съобщения чрез мрежи за наземно цифрово радиоразпръскване, не може да бъде радио- и телевизионен оператор, като е посочено, че това ограничение се отнася и със свързаните с това предприятие лица.

Посочената разпоредба от ЗРТ съответства на чл. 48, ал. 3 от ЗЕС, където се съдържа същото ограничение. В тази връзка молим да имате предвид, че подробни съображения относно обстоятелството защо едно лице не може да бъде едновременно радио- и телевизионен оператор и предприятие, което изгражда цифрова наземна мрежа за разпространение на телевизионни сигнали сме изложи по-горе в настоящото становище, като молим същите да бъдат взети предвид и при разглеждане на разпоредбата на чл. 116и от ЗРТ относно нейното съответствие с Конституцията.